

Hartia va fi albastra - un film dureros de onest

Articol de: Iulia Blaga

Cel de-al doilea lungmetraj al lui Radu Muntean, "Hartia va fi albastra", ajunge pe ecranele noastre dupa participari si premii meritorii la festivaluri internationale. El inchide (dupa Catalin Mitulescu si Corneliu Porumboiu) tripticul filmelor toamnei realizate, mai mult sau mai putin, despre Revolutia din '89. De fapt, "Hartia..." este singurul dintre cele trei "efectiv" despre Revolutie, pentru ca reconstituie evenimentele din noaptea de 22 spre 23 decembrie. Spuneti ca v-ati saturat de filme despre Revolutie? Poate ca n-ati vazut ce trebuia.

"Hartia..."

este fara indoiala cel mai "adevarat" film despre decembrie '89 realizat pana acum. Este autentic in situatii, replici, gesturi, amanunte de scenografie sau de imbracaminte. Este autentic poate in primul rand ca modalitate de abordare a subiectului: naratiunea e naturalista, iar ambitia de a dezlega misterele lipseste. Cu toate astea - de cand e onestitatea un pacat? -, mesajul e perceput clar: in haosul acelor zile, unii oameni au fost luati drept ceea ce nu erau, nevinovati au platit cu viata, valorile erau amestecate, limbajele erau amestecate. Se schimba paradigma. Radu Muntean si coscenaristii Razvan

Radulescu si Alexandru Baciuc nu au pasi gresiti sau urme de falsitate in surprinderea exacta si credibila a atmosferei acelor vremuri. Firul narativ nu e complicat. Un ABI (automobil blindat de interventie) cu soldati in termen de la Interne patruleaza prin Bucuresti. Unul dintre soldati, Costi, fuge la televiziune sa lupte alaturi de cetateni. Colegii pleaca dupa el, dar nu-l regasesc decat la final.

Pana

atunci, Costi ajunsese intr-o casa unde a tras impotriva "teroristilor" pana si-a dat seama ca nu erau teroristi, iar colegii lui l-au cautat la Televiziune. Revolutia lui Radu Muntean (el a trait-o ca soldat in

termen) nu e cea majora, vazuta ca o placa turnanta de marmura, ci e revolutia in mic, a lui Costi, care, in euforia momentului, nu mai pune egal intre fuga si dezertare, a mamei careia in nebunia momentului ii pasa de snitele, a tiganului cu inima mare luat drept arab si tratat in consecinta, a iubitei lui Costi care zice "peltite" in loc de "petlite", a pionilor care se simt uriasi si a celor care-si pastreaza umanitatea. A noastra, a tuturor.

Filmul lui Radu Muntean

castiga foarte mult prin actori. Scoate la rampa trei tineri, colegi de an la UNATC - Radu Ipate, Tudor Aaron Istodor si Alexandru Potocean, lanseaza un mare actor de film - Adi Caraulean, da ocazia unor actori cunoscuti sa aiba partituri mai mici, dar consistente. Nimeni nu e primadona, nu exista roluri principale si secundare, ca si cum toata lumea e la fel de importanta.

Cei care sustin ca s-au saturat

de filme despre Revolutie si de Revolutie in general probabil ca sunt cei care din euforia acelor zile au cazut in cea mai mare dezamagire. Poate ca filmul ii va impresiona si mai mult. Dezamagiti sau nu, filmul lui Radu Muntean ne arata asa cum eram atunci, iar inocenta noastra de atunci e azi, cand ne vedem pe ecran, de-a dreptul dureroasa.

serviciu oferit de [GWP Entertainment](#)

